A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2018. december 12. * [i]

„Verseny – Kartellek – Televíziós műsorszolgáltatás – A kötelezettségvállalásokat kötelezővé tevő határozat – Területi kizárólagosság – Előzetes értékelés – Harmadik személyek szerződéses jogainak érintettsége – Arányosság”

A T-873/16. sz. ügyben,

a **Groupe Canal + SA** (székhelye: Issy-les-Moulineaux [Franciaország], képviselik: P. Wilhelm, P. Gassenbach és O. de Juvigny ügyvédek)

felperesnek,

támogatják:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: D. Colas, J. Bousin, E. de Moustier és P. Dodeller, meghatalmazotti minőségben),

az **Union des producteurs de cinéma (UPC)** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviseli: É. Lauvaux ügyvéd),

a **C More Entertainment AB** (székhelye: Stockholm [Svédország], képviselik: L. Johansson és A. Acevedo ügyvédek)

és

a **European Film Agency Directors – EFADs** (székhelye: Brüsszel [Belgium], képviseli: O. Sasserath ügyvéd)

beavatkozó felek,

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Dawes, C. Urraca Caviedes és L. Wildpanner, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)** (székhelye: Brüsszel, képviseli: A. Fratini ügyvéd)

beavatkozó fél,

* Az eljárás nyelve: francia.

az EUMSZ 101. cikk és az EGT-megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.40023 – „a fizetős televízióhoz való határokon átnyúló hozzáférés” ügy) 2016. július 26-án hozott bizottsági határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában, amely határozat jogilag kötelezővé teszi a Paramount Pictures International Ltd és a Viacom Inc. által a köztük és a Sky UK Ltd, valamint a Sky plc között létrejött, audiovizuális tartalommal kapcsolatos felhasználási szerződések keretében felajánlott kötelezettségvállalásokat,

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács),

tagjai: D. Gratsias elnök (előadó), A. Dittrich és I. Ulloa Rubio bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2018. szeptember 14-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2014. január 13-án az Európai Bizottság vizsgálatot indított a fizetős televíziós szolgáltatásoknak a hat amerikai stúdió és az Európai Unió fő fizetős műsorszolgáltatói között létrejött felhasználási szerződések keretében történő nyújtására vonatkozó lehetséges korlátozásokkal kapcsolatban.

2 2015. július 23-án a Bizottság megküldte a kifogásközlését a londoni (Egyesült Királyság) székhelyű Paramount Pictures International Ltd-nek, valamint a New York-i (New York, Egyesült Államok) székhelyű Viacom Inc-nek, amely az előbbi anyavállalata (a továbbiakban együtt: Paramount). Ebben a kifogásközlésben a Bizottság ismertette az előzetes következtetését a Paramount által a Sky UK Ltd-vel és a Sky plc-vel (a továbbiakban együtt: Sky) kötött felhasználási szerződésekben foglalt bizonyos rendelkezéseknek az EUMSZ 101. cikkel, valamint az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás 53. cikkével való összeegyeztethetőségét illetően.

3 A vizsgálata keretében a Bizottság az e felhasználási szerződésekben foglalt két egymással összefüggő rendelkezésre összpontosított. Az első rendelkezés célja az volt, hogy a Sky számára megtiltsa vagy korlátozza annak lehetőségét, hogy teljesítse azokat az EGT-ben, de az Egyesült Királyságon, valamint Írországon kívül székhellyel rendelkező fogyasztóktól felhívás nélkül érkező kéréseket, amelyek televíziós műsorszolgáltatások vásárlásával kapcsolatosak. A második rendelkezés a Paramount számára az általa az EGT-ben, de az Egyesült Királyságon kívül székhellyel rendelkező műsorszolgáltatókkal kötött megállapodások keretében azt írta elő, hogy utóbbiak számára tiltsa meg vagy korlátozza annak lehetőségét, hogy teljesítsék azokat az Egyesült Királyságban, illetve Írországban székhellyel rendelkező fogyasztóktól felhívás nélkül érkező kéréseket, amelyek televíziós műsorszolgáltatások vásárlásával kapcsolatosak.

4 A meghallgatási tisztviselő egyes versenyjogi eljárásokban hozott, 2015. november 24-i határozatával a felperes Groupe Canal + számára engedélyezték, hogy az eljárásban a Bizottság által [az EUMSZ 101. cikk] és [EUMSZ 102. cikk] alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet (HL 2004. L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) 13. cikkének (1) bekezdése szerinti érdekelt más személyként részt vegyen.

5 A „Tájékoztatás az eljárás jellegéről és tárgyáról a 773/2004/EK bizottsági rendelet 13. cikkének (1) bekezdése alapján” című, 2015. december 4-i levéllel a Bizottság közölte a felperessel többek között az EUMSZ 101. cikknek a jelen ügyben történő alkalmazásával kapcsolatos jogi értékelését és ezt követően az e tekintetben levont előzetes következtetését. Ezen előzetes következtetés szerint a Bizottság olyan határozatot kívánt hozni a Sky-jal és a vizsgálata tárgyát képező minden egyes stúdióval szemben, amely megállapítja, hogy utóbbiak megsértették az EUMSZ 101. cikket és az EGT-megállapodás 53. cikkét, valamint bírságokat szab ki velük szemben, és elrendeli, hogy szüntessék meg a jogsértést, valamint tartózkodjanak minden olyan intézkedéstől, amelynek célja vagy hatása hasonló lehet.

6 2016. április 15-én a Paramount kötelezettségvállalásokat ajánlott fel annak érdekében, hogy eloszlassa a Bizottságnak a versennyel kapcsolatban felmerült aggályait [az EUMSZ 101. cikkben] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003 tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 9. cikkével összhangban. A Bizottság – miután észrevételeket szerzett be az érdekelt más személyektől, köztük a felperestől – elfogadta az EUMSZ 101. cikk és az EGT-megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.40023 – „a fizetős televízióhoz való határokon átnyúló hozzáférés” ügy) 2016. július 26-án hozott határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat).

7 A megtámadott határozat 1. cikkéből következik, hogy az annak mellékletében foglalt kötelezettségvállalások a Paramount, valamint annak jogutódjai és leányvállalatai számára a szóban forgó határozat közlésétől számított öt évig kötelezőek.

8 A megtámadott határozat mellékletében foglalt 1. záradék kilencedik bekezdése különböző típusú rendelkezéseket ír elő, amelyek az eljárás tárgyát képezik (a továbbiakban: releváns rendelkezések). Egyfelől, a műholdas közvetítést illetően először is az a rendelkezés érintett, amely szerint a felhasználási szerződés által lefedett területen kívüli vétel *(overspill)* nem minősül a szerződés műsorszolgáltató általi megszegésének, ha utóbbi ezt a vételt a tények ismeretében nem engedélyezte, másodszor pedig az a rendelkezés, amely szerint a felhasználási szerződés által lefedett területen történő vétel nem minősül a szerződés Paramount által történő megszegésének, ha utóbbi nem engedélyezte a harmadik felektől származó dekóderek rendelkezésre bocsátását ezen a területen. Másfelől, az internetes közvetítést illetően először is az a rendelkezés érintett, amely a műsorszolgáltatók számára előírja a televíziós tartalom letöltésének vagy folyamatos közvetítésének *(streaming)* megakadályozását a felhasználási szerződés által lefedett területen kívül; másodszor az a rendelkezés, amely szerint a felhasználási szerződés által lefedett területen történő internetes megjelenítés (Internet *overspill)* nem minősül a szerződés Paramount által történő megszegésének, ha utóbbi a műsorszolgáltatókat arra kötelezte, hogy az e megjelenítést megakadályozó technológiákat alkalmazzanak; harmadszor pedig az a rendelkezés, amely szerint a televíziós tartalomnak a felhasználási szerződés által lefedett területen kívül történő internetes megjelenítése nem minősül a szerződés műsorszolgáltató által történő megszegésének, ha utóbbi az ilyen megjelenítést megakadályozó technológiákat alkalmaz.

9 A megtámadott határozat mellékletében foglalt 1. záradék harmadik bekezdéséből egyébként az következik, hogy a „műsorszolgáltató kötelezettségei” kifejezés azokat a releváns vagy azzal egyenértékű rendelkezéseket foglalja magában, amelyek a műsorszolgáltató számára megtiltják azt, hogy teljesítse az EGT-ben, azonban az azon területen kívül lakóhellyel rendelkező fogyasztók felhívás nélkül érkező kéréseit, amelyen a műsorszolgáltató közvetítési joggal rendelkezik. Ennek megfelelően a „Paramount kötelezettségei” kifejezés azokat a releváns vagy azzal egyenértékű rendelkezéseket jelöli, amelyek a Paramount számára előírják, hogy tiltsa meg azon műsorszolgáltatók számára, amelyek az EGT-ben, azonban azon területeken kívül találhatók, ahol valamely műsorszolgáltató kizárólagos jogokkal rendelkezik, hogy teljesítsék az e területeken lakóhellyel rendelkező fogyasztók felhívás nélkül érkező kéréseit.

10 A megtámadott határozat mellékletében foglalt 2. záradék szerint a megtámadott határozat közlésének időpontjától kezdődően a Paramountnak különböző kötelezettségvállalásokat kell teljesítenie. Mindenekelőtt a Paramount nem állapíthatja meg, nem újíthatja meg, illetve nem terjesztheti ki a releváns rendelkezések alkalmazását a felhasználási szerződések keretében, ahogyan azok ugyanezen mellékletben meg vannak határozva (2.1. pont). Végül, a fizetős televízió létrehozásáról szóló felhasználási szerződéseket *(existing Pay-TV Output Licence Agreements)* illetően nem tehet jogi lépéseket a műsorszolgáltatók kötelezettségeinek betartatása érdekében (2.2. pont a) alpontja). Ugyanezen megállapodásokat illetően nem tarthatja be és nem is tartathatja be – közvetlenül vagy közvetetten – a „Paramount kötelezettségeit" (2.2. pont b) alpontja). Végül, a megtámadott határozat közlésétől számított tíznapos határidőn belül a Sky-jal, valamint az ugyanezen közléstől számított egy hónapos határidőn belül az EGT-ben letelepedett minden más műsorszolgáltatóval közölnie kell, hogy nem tesz jogi lépéseket a releváns rendelkezéseknek a műsorszolgáltatókkal történő betartatása érdekében (2.3. pont).

11 A felperes a Paramounttal fizetős televízió létrehozásáról szóló felhasználási szerződést kötött *(Pay Television Agreement)*, amely 2014. január 1-jén lépett hatályba (a továbbiakban: 2014. január 1-jei megállapodás). E megállapodás 12. cikke előírja, hogy az általa lefedett terület magában foglal egyes „kizárólagos" területeket, amelyek többek között Franciaországot fedik le, valamint egy „nem kizárólagos területet", amely Mauritiust fedi le. A 2014. január 1-jei megállapodás 3. cikke ezenkívül előírja, hogy a Paramount nem gyakorol a kizárólagos területeken történő közvetítésre vonatkozó jogokat, valamint azok gyakorlását nem is engedélyezi harmadik fél számára. E megállapodás A.IV. melléklete pontosítja a felperest terhelő, a geofilter technológiák alkalmazására vonatkozó kötelezettségeket, amely technológiák megakadályozzák az azon területeken kívüli közvetítést, amelyek tekintetében az engedélyt megadták.

12 2016. augusztus 25-i levelével a Paramount közölte a felperessel a megtámadott határozat melléklete 2.2. pontjának a) alpontjában foglalt kötelezettségvállalást (lásd a fenti 10. pontot), és ebből következően kifejtette, hogy nem tesz jogi lépéseket a releváns rendelkezéseknek a műsorszolgáltatóval történő betartatása érdekében, valamint hogy megszüntette ez utóbbinak a releváns rendelkezések alapján fennálló minden kötelezettségét. A Paramount ugyanebben a levélben kifejtette azt is, hogy a „műsorszolgáltatói kötelezettség" kifejezés értelme azonos a megtámadott határozat mellékletében foglalt kifejezéssel. 2016. október 14-i levelével a felperes erre a közlésre válaszolt, és kiemelte, hogy a pusztán a Bizottság és a Paramount részvételével zajló eljárás keretében tett kötelezettségvállalások vele szemben nem kikényszeríthetők.

Az eljárás és a felek kérelmei

13 A Törvényszék Hivatalához 2016. december 8-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

14 A 2017. július 13-i Groupe Canal + kontra Bizottság végzéssel (T-873/16, nem tették közzé, EU:T:2017:556) a Bureau européen des unions de consommateurs-nek (BEUC) engedélyezték, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon. Az Union des producteurs de cinéma (UPC), a European Film Agency Directors (EFADs) és a C More Entertainment AB számára ugyanezzel a végzéssel engedélyezték, hogy a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozzanak. Ezenkívül a Törvényszék ötödik tanácsa elnökének 2017. július 13-i határozata engedélyezte a Francia Köztársaságnak, hogy a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

15 Pervezető intézkedések keretében a felperest 2018. május 2-án felhívták arra, hogy válaszoljon egy írásbeli kérdésre, a felperes pedig e felhívásnak 2018. május 15-én eleget tett.

16 A felperes és a C More Entertainment azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozatot a francia piacot és a felperes szerződéseit érintő részében;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

17 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a megtámadott határozatot.

18 A UPC azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozatot a francia piacot érintő részében;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

19 Az EFADs azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozatot a francia piacot, valamint a felperes jelenleg hatályos és a jövőben kötött szerződéseit érintő részében;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

20 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest, a Francia Köztársaságot, az EFADs-t, a UPC-t és a C More Entertainmentet kötelezze a költségek viselésére.

21 A BEUC azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Előzetes észrevételek

22 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első a releváns rendelkezéseknek az EUMSZ 101. cikkel való összeegyeztethetőségével, valamint az előírt kötelezettségvállalások hatásaival kapcsolatos nyilvánvaló értékelési hibán, a második az 1/2003 rendelet 9. cikkének az előírt kötelezettségvállalások által eloszlatott aggályok beazonosítása tekintetében történő megsértésén, a harmadik az arányosság megsértésén, a negyedik pedig a hatáskörrel való visszaélésen alapul.

23 Ahogyan az a fenti 11. pontban bemutatást nyert, a felperes a Paramounttal televíziós műsorszolgáltatásra vonatkozó szerződést kötött, azaz a 2014. január 1-jei szerződést, amely a releváns rendelkezésekkel egyenértékű rendelkezéseket tartalmazott. Ugyanis – ahogyan azt a felperes az egyik pervezető intézkedésre adott válaszul kifejtette – a Paramount azon kötelezettsége, hogy megtiltsa azon műsorszolgáltatók számára, amelyek az EGT-ben, azonban azon területeken kívül vannak letelepedve, ahol a felperes kizárólagos jogokkal rendelkezett, hogy e területeken passzív értékesítéseket végezzenek, e megállapodás 2. és 3. cikkéből következik. E rendelkezésekből különösen az következik, hogy a Paramount a felperes számára a televíziós közvetítés számos formájára vonatkozó, kizárólagos engedélyt adott; hogy minden konkrétan nem biztosított joggal továbbra is a Paramount rendelkezik; valamint hogy ez utóbbi vállalta, hogy nem gyakorolja ezeket a jogokat olyan területeken, amelyek esetében a felperes kizárólagos joggal rendelkezik, illetve azok gyakorlását semmilyen harmadik fél számára nem engedélyezi. Ebből következik, hogy amennyiben minden harmadik félnek kifejezett engedélyre van szüksége a Paramounttól a szóban forgó jogok gyakorlása érdekében, az ezen engedély meg nem adására vonatkozó kötelezettségvállalás, amelyet utóbbi a felperes tekintetében tett, a fenti 9. pontban bemutatott „Paramount kötelezettségeivel” egyenértékű.

24 A megtámadott határozatból eredő kötelezettségének teljesítéseképpen a Paramount közölte a felperessel az arra vonatkozó határozatát, hogy vele szemben többé nem lép fel a „műsorszolgáltató kötelezettségeinek” betartatása érdekében, és ezeket a kötelezettségeket visszavonja mindaddig, amíg azokra a megtámadott határozat által kötelezővé tett kötelezettségvállalások kiterjednek. Ahogyan azt az alábbi 95. pont részletesen kifejti, a Paramount részéről az EGT-beli valamennyi szerződő felével szemben kifejtett ilyen tevékenység magában foglalja azt, hogy ez utóbbi már nem tartja be a felperessel szemben a 2014. január 1-jei megállapodás (2) és (3) cikkéből fakadó kötelezettségeit, amelyek abból állnak, hogy a szerződő felei számára nem engedélyezi, hogy teljesítsék az azon fogyasztók felhívás nélkül érkező kéréseit, akik azon területeken rendelkeznek lakóhellyel, ahol a felperesnek kizárólagos közvetítési joga van.

25 Következésképpen a felperes jogi helyzetét érintette a Paramount részéről egy olyan kötelezettség teljesítése, amelyet az utóbbival szemben a Bizottság írt elő a megtámadott határozat alapján. Figyelembe véve továbbá azt, hogy a felperesnek engedélyezték, hogy érdekelt harmadik félként részt vegyen a közigazgatási eljárásban, és hogy egy, a Bizottság által vele közölt dokumentum alapján észrevételeket nyújtott be e tekintetben (lásd a fenti 4. és 5. pontot), meg kell állapítani, hogy rendelkezik kereshetőségi joggal a megtámadott határozattal szemben (lásd ebben az értelemben: 2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 90. pont; 2016. szeptember 15-i Morningstar kontra Bizottság ítélet, T-76/14, EU:T:2016:481, 31–34. pont), amit a Bizottság egyébként nem vitat.

26 Igaz ugyan, hogy ezen érintettség alapján a felperes kereshetőségi joggal rendelkezik a megtámadott határozattal szemben, azonban ettől még az a kérdés képezi az ügy alapját, hogy a felperes helyesen mutatta-e be azt, hogy ez a határozat vele szemben milyen konkrét hatásokkal jár.

27 E tekintetben a kereset egy azzal kapcsolatos lényeges kérdést vet fel, hogy milyen természetű és mértékű hatásokkal jár egy olyan határozat, amely kötelezővé teszi a valamely vállalkozás által az 1/2003 rendelet 9. cikke értelmében felajánlott kötelezettségvállalásokat, amikor a szóban forgó kötelezettségvállalások annak egyoldalú kijelentéséből állnak, hogy többé nem tart be egyes olyan rendelkezéseket, amelyek a közte és egy másik olyan vállalkozás között fennálló megállapodás részét képezik, amelynek – mivel vele szemben a Bizottság nem folytatott vizsgálatot – nem küldtek kifogásközlést, és amely nem ajánlott fel kötelezettségvállalásokat, valamint nem fogadta el az e kötelezettségvállalásokra vonatkozó ajánlatot sem.

28 Ez a kérdés a harmadik jogalap keretében merül fel.

A releváns rendelkezéseknek az EUMSZ 101. cikkel való összeegyeztethetőségével és az előírt kötelezettségvállalások hatásaival kapcsolatos nyilvánvaló értékelési hibára alapított első jogalapról

29 A felperes szerint először is a Bizottság a releváns rendelkezésekkel szemben nem azonosított az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése szerinti cél általi jogsértéssel kapcsolatos aggályokat. Valójában a rendelkezések azzal a hatással járnak, hogy előnyben részesítik a kulturális sokféleséget anélkül, hogy sérülne a verseny, miközben azok eltörlése a filmgyártási ágazatban erősebb koncentrációhoz vezet.

30 Másodszor, a felperes, akit a Francia Köztársaság támogat, arra hivatkozik, hogy a szellemi tulajdonjogok védelme a Szerződés szabályaira tekintettel igazolja a szóban forgóhoz hasonló földrajzi korlátozásokat. E tekintetben a UPC arra hivatkozik, hogy az egyfelől az „abszolút” és a „relatív” területi kizárólagosság, másfelől pedig az „aktív” és a „passzív” értékesítések közötti különbségtétel nem alkalmazandó olyan digitális környezetben, amely gyakorlatilag nem ismer határokat. Ezenkívül, figyelemmel a kérelemre interneten, DVD-n vagy videón keresztül rendelkezésre álló fizetős műsorszolgáltatási platformok sokfélesége által manapság kínált lehetőségekre, a releváns rendelkezések a felperes és a Francia Köztársaság szerint nem eredményeznek valódi kizárólagosságot, és ennélfogva nem érintik a versenyt. Ugyanakkor a Bizottságnak pontosan kellett volna elemeznie az audiovizuális filmipari ágazatot, aminek hiányában a megtámadott határozat a bizonyítási teher jogellenes megfordulását eredményezi.

31 Harmadszor, a felperes kiemeli, hogy a releváns rendelkezések útján elérni kívánt területi kizárólagosság a fizetős televíziók piacán jelenlévő tartalmaknak csak egy részét érinti, így nincs abban a helyzetben, hogy megszüntesse a versenyt ezen a piacon. Ennélfogva a felperes, amelyet a UPC és a Francia Köztársaság támogat, arra hivatkozik, hogy a releváns rendelkezések lehetővé teszik, hogy a szerzői jogok jogosultjai megfelelő díjazásban részesüljenek – amelyre teljes mértékben szükség van – egy érdemeken alapuló, az egyes nemzeti piacok jellemzőihez a megfelelő műsorablakok szerint igazított verseny keretében. Ez a modell lehetővé teszi az uniós filmgyártás finanszírozásában rejlő kockázat objektív megosztását, amely finanszírozásra a felperesnek a teljes forrása jelentős részét kell fordítania. A UPC szerint a szóban forgó modell megfelel a bizonyos nemzeti jogrendekben hatályos szabályozásnak, anélkül azonban, hogy a Bizottság a tekintetükben vizsgálatot folytatott volna le.

32 Ennélfogva, negyedszer, a releváns rendelkezések alkalmazhatatlansága az ágazat szerződéses kapcsolatait közvetetten, azonban kétségtelenül egészében érintené, és az alapján uniós szinten széles körű engedélyek jelennének meg, ami felborítja a tárgyalási egyensúlyt az uniós gyártók hátrányára. Az uniós audiovizuális gyártás finanszírozási lehetőségei – ideértve az azon hozzájárulások útján történő finanszírozási lehetőségeket is, amelyeket a műsorszolgáltatók a nemzeti audiovizuális szervezetek részére fizetnek – következésképpen radikálisan korlátozva lennének, mivel a fogyasztóknak tett ajánlat minősége és sokfélesége, végül pedig az EUSZ 3. cikk és az EUMSZ 167. cikk (4) bekezdése által védett kulturális sokféleség veszélybe kerülne. Ugyanakkor azon egyszerű megállapítással, hogy a megtett kötelezettségvállalásokat követően a Paramount még mindig adhatott engedélyeket területi alapon, a Bizottság jogilag nem indokolta kellően a határozatát e körülménynek a felperes által azonosított következmények tekintetében fennálló jelentőségét illetően.

33 A Bizottság, amelyet a BEUC támogat, vitatja e jogalap megalapozottságát.

34 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1/2003 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Ha a Bizottság olyan határozatot szándékozik elfogadni, amely a jogsértés befejezését írja elő, és az érintett vállalkozások olyan kötelezettségvállalásokat ajánlanak fel, hogy a Bizottság által számukra az előzetes értékelésben kifejezett elvárásoknak eleget tesznek [helyesen: aggályaira választ nyújtanak], a Bizottság határozatával ezeket a kötelezettségvállalásokat a vállalkozások számára kötelezővé teheti. Az ilyen határozat határozott időre fogadható el, és azt mondja ki, hogy a Bizottság részéről semmilyen további intézkedés nem indokolható [helyesen: nem indokolt].”

35 Ezenkívül az 1/2003 rendelet (13) preambulumbekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben az esetleg valamely megállapodás vagy magatartás tilalmához vezető eljárás során a vállalkozások olyan kötelezettségvállalásokat ajánlanak fel a Bizottságnak, amelyek annak aggályait megszüntetik, a Bizottságnak képesnek kell lennie arra, hogy olyan határozatokat hozzon, amelyek e kötelezettségvállalásokat az érintett vállalkozásokra nézve kötelezővé teszik. A kötelezettségvállalási határozatokban meg kell állapítani, hogy a Bizottság fellépésének már nincs alapja, annak megállapítása nélkül, hogy volt-e, vagy fennáll-e jogsértés. […]”

36 Ennélfogva az 1/2003 rendelet 9. cikkének alkalmazása keretében a Bizottság szerepe arra korlátozódik, hogy meggyőződjön arról, hogy a kérdéses kötelezettségvállalások eloszlatják azon aggályokat, amelyeket az érintett vállalkozásokkal közölt, valamint arról, hogy e vállalkozások nem ajánlottak fel az ezen aggályok eloszlatására ugyanúgy alkalmas, kevésbé terhes kötelezettségvállalásokat (2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41. pont).

37 Rá kell mutatni arra is, hogy – ahogyan az az 1/2003 rendelet 9. cikkéből következik – az előzetes értékelés, amelyre ez a rendelkezés utal (lásd a fenti 34. pontot), a bizottsági vizsgálattal érintett vállalkozásokra vonatkozik, és célja az, hogy utóbbiak számára lehetővé tegye a Bizottság által megállapított versenyproblémák enyhítésére alkalmas kötelezettségvállalások felajánlása célszerűségének értékelését. Ugyanis az e vállalkozásokkal szemben a Szerződés megsértése miatt indult eljárás befejezése lehetővé teszi számukra, hogy elkerüljék a versenyjog megsértésének megállapítását és a bírság esetleges kiszabását (2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 48. pont).

38 E megfontolásokból az következik, hogy bár az 1/2003 rendelet 9. cikke alapján elfogadott határozat indokolása magában kell, hogy foglalja a kötelezettségvállalásokkal kapcsolatos eredményes tárgyalások megnyílását előidéző előzetes értékelést, ez az indokolás semmilyen esetben sem tartalmazhatja az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése megsértésének megállapításához szükséges valamennyi elemet, vagy még kevésbé az annak megállapítását igazoló elemeket, hogy e rendelkezés (3) bekezdése nem alkalmazható a kezdetben kifogásolt magatartás tekintetében.

39 Következésképpen – ahogyan arra a Bizottság hivatkozik – a megtámadott határozat jogszerűségének ellenőrzése csak arra a kérdésre vonatkozhat, hogy a megtámadott határozatban bemutatott körülmények ébresztenek-e versennyel kapcsolatos aggályokat; hogy – igenlő válasz esetén – a kötelezővé tett kötelezettségvállalások eloszlatják-e ezeket az aggályokat; és végül, hogy a Paramount nem ajánlott-e fel az ezen aggályok eloszlatására ugyanúgy alkalmas, kevésbé terhes kötelezettségvállalásokat.

40 Ebben a tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat (37)–(44) preambulumbekezdésében bemutatta, hogy a feltétlen területi kizárólagossághoz vezető megállapodások a tagállamok közötti kereskedelem nemzeti alapú felosztottságának visszaállítására irányulnak, és ellentétesek a Szerződés egységes piac létrehozására irányuló céljával. E rendelkezések célja tehát a verseny korlátozása, kivéve ha a gazdasági és jogi hátterükhöz tartozó egyéb körülmények alapján megállapítható, hogy e rendelkezések nem alkalmasak ezen eredmény elérésére. Ez utóbbi tekintetben a szerzői jog védelmének célja a szerző számára megfelelő díjazás, nem pedig a lehető legmagasabb díjazás biztosítása, amely olyan megállapodásokból ered, amelyek kizárják a határokon átnyúló televíziós műsorszolgáltatás valamennyi formáját, és ezáltal abszolút területi védelmet eredményeznek.

41 Ugyanakkor, ahogyan azt a Bizottság a megtámadott határozat (46)–(49) preambulumbekezdésében bemutatta, a releváns rendelkezések a tartalmuk, céljuk, valamint a gazdasági és jogi összefüggésük tekintetében a határokon átnyúló verseny valamennyi formájának kizárására, valamint arra irányulnak, hogy abszolút területi védelmet nyújtsanak azon műsorszolgáltatók számára, amelyek a Paramount szerződő felei.

42 Meg kell állapítani, hogy a fenti 40. és 41. pontban összefoglalt indokok megalapozottak, és elegendők a releváns rendelkezéseknek az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdéssel való összeegyeztethetőségével kapcsolatos aggályok igazolásához. Ellentétben tehát azzal, amire a felperes, a Francia Köztársaság, az EFADs, a UPC és a C More Entertainment hivatkozik, a megtámadott határozat jogilag kellően indokolt, és ezen indokok megalapozottságát illetően nem hibás.

43 Különösen igaz, hogy abban a ténybeli összefüggésben, amelyet a határokon átnyúló televíziós műsorszolgáltatási lehetőségeket jelentősen korlátozó fontos akadályok jellemeznek, az, hogy valamely tagállam területén a szerzői jog jogosultja az audiovizuális tartalom közvetítésének kizárólagos jogát egyetlen engedélyesnek engedte át, és ezáltal egy meghatározott időszak vonatkozásában megtiltotta a közvetítést más olyan gazdasági szereplők számára, amelyek nem kaptak az érintett jogok jogosultjaitól engedélyt, és amelyek utóbbiak számára nem fizettek díjazást, nem elegendő annak megállapításához, hogy az ilyen megállapodást úgy kell tekinteni, hogy az a Szerződés által tiltott kartell céljának, eszközének vagy következményének minősül (lásd ebben az értelemben: 1982. október 6-i Coditel és társai ítélet, 262/81, EU:C:1982:334, 15. és 16. pont; 2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 137. pont).

44 Következésképpen a szerzői jogok jogosultja főszabály szerint egy meghatározott időszak során átengedheti egyetlen engedélyesnek az e szerzői jog alapján védelem alatt álló mű műholdas sugárzásának kizárólagos jogát a sugárzás kibocsátása szerinti egyetlen tagállam vagy több tagállam vonatkozásában (2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 138. pont).

45 Ugyanakkor, amikor a szerzői jog jogosultja által kötött megállapodások olyan rendelkezéseket tartalmaznak, amelyek alapján ez a jogosult ezentúl az EGT piacán köteles megtiltani valamennyi szerződő partnere számára, hogy passzív értékesítéseket végezzenek az azon tagállamon kívül található földrajzi piacokra irányulóan, amely tekintetében részükre kizárólagos engedélyt ad, e rendelkezések szerződésben meghatározott, feltétlen területi kizárólagosságot biztosítanak, és ennélfogva sértik az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését.

46 Ugyanis az a megállapodás, amely arra irányul, hogy visszaállítsa a nemzeti piacok felosztottságát, alkalmas arra, hogy gátolja a Szerződés azon célkitűzésének megvalósulását, hogy e piacokat egy közös piac létrehozásával integrálja. Ezért a piacok nemzeti határok mentén való felosztására vagy a nemzeti piacok összeépülésének megnehezítésére irányuló szerződéseket főszabály szerint olyan megállapodásoknak kell tekinteni, amelyek célja az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése értelmében vett versenykorlátozás (2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 139. pont).

47 E tekintetben figyelembe kell venni az uniós jognak a különösen a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv (HL 1989. L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 224. o.; helyesbítés: HL 2006. L 227., 62. o.), valamint a műholdas műsorsugárzásra és a vezetékes továbbközvetítésre alkalmazandó egyes szerzői és szomszédos jogi szabályok összehangolásáról szóló, 1993. szeptember 27-i 93/83/EGK tanácsi irányelv (HL 1993. L 248., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 134. o.) elfogadása miatt bekövetkezett változását, amely irányelveknek az a céljuk, hogy biztosítsák az átmenetet a nemzeti piacokról a programok gyártásának és terjesztésének egységes piacára (2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 121. pont).

48 Ebben az összefüggésben, amennyiben a felhasználási szerződés a műsorsugárzási szolgáltatás határon átnyúló nyújtásának tiltására vagy korlátozására irányul, akkor úgy kell tekinteni, hogy annak a verseny korlátozása a célja, kivéve ha e szerződés gazdasági és jogi hátteréhez tartozó egyéb körülmények alapján megállapítható, hogy ez a szerződés nem alkalmas a verseny torzítására (2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 140. pont).

49 Egyaránt meg kell tehát vizsgálni a célt, valamint azt a gazdasági és jogi összefüggést, amelybe a releváns rendelkezések illeszkednek.

50 E tekintetben, ahogyan az a fenti 3., 8., 9., 11. és 23. pontokból következik, a Paramount és a szerződő felei – köztük a felperes – között a releváns rendelkezések alapján meghatározott kölcsönös kötelezettségek célja éppen a vonatkozó megállapodások hatálya alá tartozó, határokon átnyúló audiovizuális tartalmú műsorszolgáltatás megszüntetése. E rendelkezések tehát megállapodás útján abszolút területi védelmet biztosítanak, és céljuk az, hogy megszüntessék a határokon átnyúló verseny minden formáját a különböző műsorszolgáltatók között az utóbbiak által kínált szolgáltatások terén. Következésképpen a fenti 43–48. pontban bemutatott megfontolásokra figyelemmel e rendelkezések a Bizottságban aggályokat vethettek fel az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésével ellentétes versenyellenes céljuk miatt (lásd ebben az értelemben: 2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 142. és 144. pont).

51 Ezenkívül, a releváns rendelkezések gazdasági és jogi összefüggését illetően – ellentétben azzal, amire a felperes, a Francia Köztársaság, az EFADs, a UPC és a C More Entertainement hivatkozik – az alapján, hogy a szóban forgó, televíziós műsorszolgáltatással kapcsolatos megállapodások a szerzői jog által védett művekre vonatkoznak, nem lehet megállapítani, hogy azok nem torzíthatják a versenyt.

52 Egyfelől ugyanis a megtámadott határozat által kötelezővé tett kötelezettségvállalások nem érintik a televíziós műsorszolgáltatásokra vonatkozó kizárólagos engedélyek megadását, amelynek jogát a Paramount gyakorolja. Ellenkezőleg, a szóban forgó kötelezettségvállalások célja a releváns rendelkezések alkalmazásának megszüntetése, amelyek feltétlen területi kizárólagosságot eredményeznek, és céljuk az, hogy megszüntessenek minden versenyt a különböző műsorszolgáltatók között az e jogok által védett művek tekintetében, és mindezt a televíziós műsorszolgáltatással kapcsolatos megállapodásokban foglalt kölcsönös kötelezettségek összességére tekintettel.

53 Másfelől, igaz ugyan, hogy a szellemi tulajdon konkrét célja többek között az, hogy az abból eredő jogok jogosultjai számára biztosítsa az e jogok kereskedelmi hasznosítására vonatkozó lehetőséget, ettől még ez a cél nem biztosítja utóbbiak számára a lehető legmagasabb díjazás követelésére vonatkozó lehetőséget, hanem csak a megfelelő díjazás követelésének lehetőségét. Ezt a következtetést megerősíti az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2001. L 167., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 230. o.; helyesbítések: HL 2008. L 314., 16. o.; HL 2014. L 10., 32. o.) (10) preambulumbekezdése, valamint a bérleti jogról és a haszonkölcsönzési jogról, valamint a szellemi tulajdon területén a szerzői joggal szomszédos bizonyos jogokról szóló, 2006. december 12-i 2006/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 376., 28. o.) (5) preambulumbekezdése (2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 107. és 108. pont).

54 Az e jog jogosultjának megfelelő díjazása az a díjazás, amely észszerű kapcsolatban áll a nyújtott szolgáltatásból részesülő vagy az abból részesülni kívánó személyek valós vagy lehetséges számával. Ennélfogva a televíziós műsorszolgáltatás terén az ilyen díjazásnak többek között észszerű kapcsolatban kell állnia az érintett műsorok paramétereivel, mint például azok tényleges közönsége, potenciális közönsége, valamint a nyelvi változat. Ezt a megközelítést megerősíti a 93/83 irányelv (17) preambulumbekezdése (2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 109. és 110. pont).

55 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az engedélyek olyan rendszerében, amelyben nincsenek olyan rendelkezések, amelyek célja a piacok nemzeti határok szerinti felosztása, semmivel nem ellentétes az, hogy a jogosult olyan összegről állapodjon meg, amely figyelembe veszi a potenciális közönséget azon tagállamban, amely számára a kizárólagos engedélyt megadják, valamint minden más olyan tagállamban is, amelyek a közvetítési megállapodás tárgyát képező műsorokat ugyancsak vételezik. Ugyanis a szóban forgó jogok által védett művek vételéhez szükséges technológia lehetővé teszi a tényleges és a potenciális közönség meghatározását, és mindezt a vásárlási igény származási országa szerinti bontásban (lásd ebben az értelemben: 2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 112. és 113. pont). Ugyanez a technológia lehetővé teszi az aktív promócióra irányuló tevékenységek alakítását annak érdekében, hogy azokat arra a területre korlátozzák, amely számára kizárólagos engedélyt adtak.

56 Ebben az összefüggésben semmi nem zárja ki azt, hogy a jogok jogosultja kiegészítő összeget követelhessen egy engedélyért cserébe, figyelembe véve a tényleges és a potenciális közönséget az EGT egészében. Ugyanakkor a szükségszerűen jelentősebb kiegészítő összeg, amelyet a feltétlen területi kizárólagosság tekintetében fizetnek, a felosztott nemzeti piacok közötti mesterséges árkülönbségekkel igazolható, amely különbségek összeegyeztethetetlenek a Szerződés alapvető céljával, amely a belső piac létrehozását jelenti. E tekintetben ez a kiegészítő összeg meghaladja az e jogosultak számára megfelelő díjazás biztosításához szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben: 2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 114–116. pont).

57 Ezzel összefüggésben, ami a felpereshez hasonló gazdasági szereplő tevékenységét illeti, az előfizetési díjak esetleges csökkenését a francia területen – amelyet ez idáig egy bizonyos szinten határoztak meg a releváns rendelkezések alkalmazásával biztosított abszolút területi védelemnek köszönhetően – kompenzálhatja az, hogy a megtámadott határozat által kötelezővé tett kötelezettségvállalások végrehajtása során a Paramount kijelentette az arra irányuló szándékát, hogy többé már nem folytatja e rendelkezések alkalmazását. Ez a nyilatkozat magában foglalja azt, hogy a felperes ezentúl szabadon fordulhat az EGT egészében található valamely ügyfélkörhöz, nem pedig csak ahhoz, amely Franciaországban van. Ez összhangban áll a Szerződés által követett alapvető céllal, amikor egy belső határok nélküli piacot hoz létre, amelyen belül a versenyt nem torzítják megállapodások, döntések vagy az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése által tiltott összehangolt magatartások. Következésképpen, még ha a felperes a bevételeinek egy részét az audiovizuális termékek finanszírozására is fordítja, amelyek különleges támogatást igényelnek, a rendes verseny – amely ezentúl az EGT szintjén nyitott – számára olyan lehetőségeket nyújt, amelyeket a releváns rendelkezések tőle megtagadtak, mindaddig, ameddig a Paramountnak szándékában állt azok betartását megkövetelni.

58 Ebből következik, hogy el kell utasítani a felperes, a Francia Köztársaság, az EFADs, a UPC és a C More Entertainment azon érveit, amelyek arra hivatkoznak, hogy a releváns rendelkezések jogszerűek az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésére tekintettel (lásd a fenti 29–32. pontot). A fenti 55. pontban kifejtett indokok alapján ugyanez vonatkozik arra is, hogy állítólag nem lehetséges különbséget tenni a kizárólagos területen kívüli aktív és passzív értékesítések között a digitális környezetben (lásd a fenti 30. pontot).

59 Ezenkívül az arra vonatkozó érvek, hogy a releváns rendelkezések előmozdítják a kulturális alkotótevékenységet és sokféleséget, valamint hogy azok megszüntetése állítólag veszélyezteti az Unió kulturális alkotótevékenységét (lásd a fenti 30–32. pontot), nem állják meg a helyüket, amennyiben azokat úgy kell értelmezni, hogy az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének a szóban forgó rendelkezések tekintetében történő alkalmazhatóságán alapulnak.

60 Kétségtelen, hogy ezen érvek arra utalnak, hogy a releváns rendelkezések hozzájárulnak az audiovizuális termékek gyártásának és forgalmazásának javításához.

61 Ugyanakkor, ahogyan az a fenti 34–39. pontban kifejtett indokokból következik, a felajánlott kötelezettségvállalások elfogadására irányuló eljárást az az elv határozza meg, amely szerint a vizsgálattal érintett vállalkozásokat tájékoztatni kell a Bizottság aggályairól, és meg kell vizsgálniuk annak célszerűségét, hogy a jövőre vonatkozóan kötelezettségvállalásokat ajánljanak fel cserébe azért, hogy a Bizottság ne állapítson meg jogsértést a múltra nézve. A Bizottságnak – a fogalmilag a jövőre vonatkozó és az adott üggyel kapcsolatos valamennyi aggályát eloszlató kötelezettségvállalásokért cserébe – meg kell vizsgálnia annak célszerűségét, hogy lemondjon az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése megsértésének megállapításáról, és ezáltal megtakarítsa azokat a forrásokat, amelyeket a szóban forgó ügyre kellett volna fordítania.

62 Ebben a keretben az a kérdés, hogy a szóban forgó aggályokat előidéző magatartás megfelel-e az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének alkalmazása tekintetében fennálló együttes feltételeknek, idegennek bizonyul a megtámadott határozathoz hasonló határozatnak magától a jellegétől is. Egyfelől ugyanis e rendelkezés alkalmazása feltételezi az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése megsértésének a megállapítását. Másfelől az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének alkalmazása az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését sértő megállapodás által előidézett, versenyt elősegítő hatások meghatározásából, valamint annak megállapításából áll, hogy ezek a versenyt elősegítő hatások erősebbek-e a versenyellenes hatásoknál (2003. október 23-i Van den Bergh Foods kontra Bizottság ítélet, T-65/98, EU:T:2003:281, 107. pont).

63 Ugyanakkor, először is, ahogyan az a fenti 34–35. pontban szerepel, amennyiben a Bizottság úgy véli, hogy a felajánlott kötelezettségvállalás olyan jellegű, hogy eloszlatja az aggályait, azt kötelezővé teheti az azt felajánló vállalkozással szemben hozott határozattal, azonban anélkül, hogy ez az intézmény a szóban forgó határozatban megállapíthatná azt, hogy fennállt-e vagy még mindig fennáll-e jogsértés.

64 Másodszor, a felajánlott kötelezettségvállalások kötelezővé tételének célja éppen a Bizottság által kifejezett, versennyel kapcsolatos aggályok eloszlatása, kizárva az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének mindennemű megsértését a jövőre nézve, ami értelmét vesztené az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének alkalmazása esetén. Ez utóbbi rendelkezés célja ugyanis nem az, hogy a vizsgálattal érintett vállalkozást azon magatartásának megváltoztatására kényszerítse, amely tekintetében a Bizottság versennyel kapcsolatos aggályokat fogalmazott meg, hanem éppen az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése alkalmazhatatlanságának megállapítása, valamint hogy ezáltal e vállalkozásnak megengedje a vizsgálat megindítását előidéző tevékenység folytatását.

65 Ennélfogva, amennyiben igaz az, hogy a Bizottság elfogadhat és kötelezővé tehet egy felajánlott olyan kötelezettségvállalást, amelynek értelmében az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése tekintetében aggályokat felvető valamely megállapodást, határozatot vagy összehangolt magatartást módosítanak annak érdekében, hogy ezentúl megfeleljenek az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésében foglalt feltételeknek, a Bizottság nem köteles vizsgálni azt, hogy az ilyen megállapodás, döntés vagy összehangolt magatartás megfelel-e ezeknek a feltételeknek, amennyiben – ahogyan a jelen ügyben is – a felajánlott kötelezettségvállalás pusztán e magatartás egyszerű abbahagyását jelenti.

66 A fentiekből következik, hogy nem a Törvényszék feladata az, hogy az EUMSZ 263. cikk alapján általa végzett jogszerűségi vizsgálat keretében állást foglaljon a felperes arra vonatkozó érveivel kapcsolatban, hogy a releváns rendelkezések elősegítik a kulturális alkotótevékenységet és sokféleséget, valamint hogy azok eltörlése állítólagosan veszélyezteti az Unió kulturális alkotótevékenységét. Ezeket az érveket azonban a felperes előadhatja a nemzeti bíróságnak egy, a Paramounttal szemben a 2014. január 1-jei megállapodás alapján indított eljárás keretében, és e bíróság ebben a tekintetben egyaránt fordulhat a Bizottsághoz – az 1/2003 rendelet 15. cikke alapján –, valamint a Bírósághoz – ugyanezen rendelet 16. cikke, valamint az EUMSZ 267. cikk alapján – (lásd az alábbi 102. pontot).

67 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a fenti 53–57. pontban bemutatott megfontolások kizárják az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének alkalmazását, mivel a releváns rendelkezések olyan korlátozásokat írnak elő, amelyek meghaladják a szellemi tulajdonjogok védelmét igénylő audiovizuális művek

előállításához és közvetítéséhez szükséges mértéket, ennélfogva pedig az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésében előírt együttes feltételek közül legalább egyet nem teljesítenek, vagyis azt a feltételt, hogy az érintett vállalkozások számára ne írjon elő az e jogok védelméhez nem elengedhetetlen korlátozásokat (lásd ebben az értelemben: 2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 145. pont).

68 Különösen, egyfelől az abszolút területi védelem nyilvánvalóan meghaladja az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdése értelmében a termelés, illetve a forgalmazás javításához vagy a műszaki, illetve gazdasági fejlődés előmozdításához szükséges mértéket, amint azt a határokon átnyúló valamennyi televíziós műsorszolgáltatásnak az érintett megállapodások felei által megkívánt tilalma is mutatja, még akkor is, ha olyan művekről van szó, amelyek esetében a Paramount maga adott engedélyt, és amelyeket egy tagállam területén közvetítenek (lásd ebben az értelemben: 1982. június 8-i Nungesser és Eisele kontra Bizottság ítélet, 258/78, EU:C:1982:211, 77. pont).

69 Ugyanakkor a fenti 57. pontban foglalt e megfontolásokból az következik, hogy a felperes franciaországi ügyfeleitől származó bevételeinek esetleges csökkenését kompenzálhatja az, hogy a megtámadott határozat által kötelezővé tett kötelezettségvállalások teljesítésének köszönhetően utóbbi ezentúl szabadon fordulhat az EGT egészében található valamely ügyfélkörhöz, nem csak a franciaországihoz.

70 Másfelől az az érv, amely szerint a releváns rendelkezések nem törölnek el minden versenyt a hatályuk alá tartozó művek tekintetében, mivel ezek a művek az e rendelkezések hatálya alá nem tartozó eszközökön is elérhetők, az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének b) pontjában foglalt feltételre vonatkozik. Ugyanakkor a fenti 53–56. pontban, valamint a 67–69. pontban kifejtett indokok elegendőek az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdése alkalmazásának a jelen ügyben történő mellőzéséhez (1982. június 8-i Nungesser és Eisele kontra Bizottság ítélet, 258/78, EU:C:1982:211, 74., 75. és 78. pont).

71 A Bizottság ezen értékelést lényegében a megtámadott határozat (40)–(44) preambulumbekezdésében mutatta be az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatos előzetes elemzés keretében.

72 Ebből következik, hogy még ha meg is kellene állapítani, hogy a Bizottság köteles volt megvizsgálni az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének alkalmazhatóságát a vitatott eljárásban, a megtámadott határozat (52) preambulumbekezdésében foglalt azon következtetést, amely szerint az előzetes vizsgálata annak megállapításával zárult, hogy az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének alkalmazására vonatkozó együttes feltételek nem teljesülnek, a megtámadott határozat (40)–(44) preambulumbekezdésében foglalt indokokkal összhangban kell értelmezni, és ennélfogva azt úgy kell tekinteni, hogy nem hibás.

73 Következésképpen, először is, a megtámadott határozat jogilag kellően indokolt azon kérdést illetően, hogy a Paramount által a jelen ügyben felajánlott kötelezettségvállalások, amelyek arra vonatkoznak, hogy többé nem tartja be a releváns rendelkezéseket, alkalmasak-e a Bizottság által a versennyel kapcsolatban megfogalmazott aggályok eloszlatására, másodszor pedig ez az intézmény nem követett el hibát, amikor ugyanezen kérdésre igenlő választ adott.

74 Az első jogalapot tehát el kell utasítani.

75 Most pedig a harmadik jogalapot kell megvizsgálni.

A harmadik, az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapról

76 A harmadik jogalap két részből áll, az első az arányosság elvének a kötelezővé tett kötelezettségvállalások nyilvánvalóan aránytalan jellege miatt történő megsértésén (lásd az alábbi 77., 78. és azt követő pontokat), a második pedig a harmadik felek – köztük a felperes – szerződéses jogainak jogalap nélküli érintettségén alapul (lásd az alábbi 79. pontot).

77 A felperes – amelyet a Francia Köztársaság támogat – ugyanis arra hivatkozik, hogy az arányosság elve alkalmazható a kötelezettségvállalások esetében még akkor is, ha ez utóbbiak a vizsgálattal érintett féltől származó valamely ajánlaton alapulnak. Ebben az összefüggésben a Bizottságnak ellenőriznie kell, hogy a kötelezettségvállalások eloszlatják-e az általa azonosított aggályokat, valamint hogy az érintett vállalkozás nem ajánlott-e az aggályok eloszlatására ugyanúgy alkalmas, kevésbé terhes kötelezettségvállalásokat.

78 Ugyanakkor egyfelől a Bizottság kötelezővé tette az előzetes értékelésében megfogalmazott aggályokat el nem oszlató kötelezettségvállalásokat, noha azok nyilvánvalóan terhesebbek annál, mint ami a ténylegesen azonosított aggályok eloszlatásához szükséges. Ez az értékelés annál is inkább igazolt, mivel a vitatott kötelezettségvállalások káros hatással járnak a kulturális sokféleségre az EGT egészében azon bevételkiesés miatt, amelyet a műsorszolgáltatók okozhatnak az európai filmgyártásnak.

79 Másfelől a felperes, amelyet a Francia Köztársaság támogat, arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat által kötelezővé tett kötelezettségvállalások érintik a harmadik felek érdekeit, amennyiben azok a 2014. január 1-jei megállapodás egyoldalú módosítását jelentik azon rendelkezések tekintetében, amelyek alapján ő jogokat szerez anélkül, hogy a közigazgatási eljárás a szóban forgó megállapodásról szólt volna, ami hátrányosan érinti e személyek eljárási jogait. Ugyanakkor az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel kapcsolatos eljárások lefolytatására vonatkozó legjobb gyakorlatokról szóló bizottsági közleményből (HL 2011. C 308., 6. o.) következik, hogy egy kötelezettségvállalás elfogadásához az szükséges, hogy azt közvetlenül alkalmazzák oly módon, hogy a végrehajtása nem függhet olyan harmadik fél szándékától, akit ez a kötelezettségvállalás nem köt. Következésképpen amikor a kötelezettségvállalás egy szerződéses viszonynak a szerződő felek egyező akaratával történő módosításából áll, ahogyan a jelen ügyben is, a felajánlott kötelezettségvállalást a Bizottságnak el kell utasítania. Mivel a Bizottság a saját közleményétől anélkül tért el, hogy a megtámadott határozatban bármiféle indokolást adott volna, ez utóbbi határozatot meg kell semmisíteni.

80 Először is a Bizottság megismétli, hogy a felajánlott kötelezettségvállalások megfelelően eloszlatják az általa a verseny tekintetében azonosított aggályokat, így nem volt köteles arra, hogy kevésbé költséges vagy kevésbé terhes megoldásokat keressen.

81 Másodszor, a Bizottság arra hivatkozik, hogy megfelelően figyelembe vette a harmadik felek érdekeit azáltal, hogy felhívta őket az észrevételeik előterjesztésére, és hogy ezen észrevételeket megvizsgálta.

82 Harmadszor, a Bizottság, amelyet a BEUC támogat, azt állítja, hogy a megtámadott határozat nem fosztotta meg a felperest a szerződéses jogaitól, és nem befolyásolta a releváns rendelkezések értékét sem. Ellenkezőleg, csak a Paramount szándéka járhatott azzal a hatással, hogy ez utóbbi már nem tartja be a szóban forgó rendelkezéseket vagy hogy őt azok már nem kötik. Ebben a tekintetben, negyedszer, a Bizottság kiemeli, hogy a megtámadott határozatnak nincs *erga omnes* hatálya, valamint hogy semmiképpen nem vetít előre egy esetleges keresetet a felperes részéről a Paramount ellen a szerződéses kötelezettségeinek megsértése miatt. E szemszögből vizsgálva a Paramount által felajánlott kötelezettségvállalások nem függnek a harmadik személyeknek az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel kapcsolatos eljárások lefolytatására vonatkozó legjobb gyakorlatokról szóló közleményének 128. pontja szerinti szándékától. Ezenkívül a 2014. január 1-jei megállapodás nem tartalmaz a megtámadott határozat (2) preambulumbekezdésének b) pontjában bemutatott rendelkezéssel egyenértékű rendelkezést.

83 Először a harmadik jogalap második részét kell megvizsgálni, amely azon alapul, hogy az arányosság megsértése miatt harmadik személyek – mint amilyen a felperes is – szerződéses jogai érintettek.

84 Ugyanakkor a jelen jogalap első része keretében bemutatott, az arányosság amiatt történő megsértésén alapuló érvek, hogy a kötelezővé tett kötelezettségvállalások az aggályok nem megfelelő bemutatásán alapulnak, és meghaladják a ténylegesen bemutatott aggályok eloszlatásához szükséges mértéket (lásd a fenti 77. és 78. pontot), valójában összekeverednek a második jogalap alátámasztása érdekében bemutatott érvekkel. Ezen érvek vizsgálatára tehát ez utóbbi jogalap keretében kerül majd sor.

85 A felek érveléséből kitűnik, hogy azok azon az előfeltevésen alapulnak, hogy a megtámadott határozathoz hasonló valamely aktus a felperes tekintetében jogilag nem eredményezheti a 2014. január 1-jei megállapodás releváns rendelkezéseinek eltörlését. Ugyanis a felperes által e tekintetben előadott érvelésre válaszul (lásd a fenti 79. pontot) a Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott határozat nem fejt ki ilyen hatást, hanem a Paramountot pusztán arra kötelezi, hogy a szerződő partnerei számára kinyilvánítsa az arra irányuló szándékát, hogy többé nem tartja be a releváns rendelkezéseket. A Bizottság szerint ez semmiképpen nem vetíti előre azt az értékelést, amelyet a nemzeti bíróság a szóban forgó rendelkezések érvényességével kapcsolatban megfogalmazhat egy olyan kereset folyományaként, amelynek e bíróság előtt a Paramounttal szemben történő megindításáról a felperes dönthet.

86 Ugyanis a gazdasági szereplők azon joga, hogy a kapcsolataikat az általuk kötött megállapodásokban kifejezett akaratuk szerint alakítsák, a szerződéses szabadság körébe tartozik. Ezt a szabadságot, amely magában foglalja a gazdasági partner megválasztásának lehetőségét, valamint a megállapodás tartalmának meghatározását, az Európai Unió Alapjogi Chartájának a vállalkozás szabadságát rögzítő 16. cikke biztosítja (2013. január 22-i Sky Österreich ítélet, C-283/11, EU:C:2013:28, 42. és 43. pont).

87 Bár igaz az, hogy a vállalkozás szabadsága nem jelent korlátlan jogosultságot, és azt a társadalomban betöltött feladata alapján kell megítélni, attól még az – az Alapjogi Charta 52. cikkének (1) bekezdésével összhangban – csak a törvény által, és az említett szabadság lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható (2013. január 22-i Sky Österreich ítélet, C-283/11, EU:C:2013:28, 45–48. pont).

88 Az 1/2003 rendelet 9. cikkéből e tekintetben az következik (lásd a fenti 34. pontot), hogy a valamely vállalkozás által az e rendelkezés alapján tett ajánlatnak „kötelezettségvállalásnak” kell lennie. Egy engedményből, azaz magatartások sorának olyan korlátozásából kell állnia, amelyet hajlandó elfogadni. E kötelezettségvállalás tehát állhat egy meghatározott módon való cselekvésre vagy egy bizonyos tevékenységtől való tartózkodásra vonatkozó kötelezettségből.

89 Ezenkívül, amennyiben a Bizottság úgy véli, hogy a felajánlott kötelezettségvállalás olyan jellegű, hogy eloszlatja az aggályait, azt kötelezővé teheti egy, az azt felajánló vállalkozással szemben hozott határozattal, anélkül azonban, hogy ez az intézmény a szóban forgó határozatban megállapíthatná azt, hogy fennállt-e vagy még mindig fennáll-e jogsértés. E határozat címzettjei – ahogyan a jelen ügyben is – csak azon vállalkozások lehetnek, amelyek felajánlották a kötelezettségvállalást, és csak utóbbiak számára lehetnek kötelezőek az EUMSZ 288. cikk negyedik bekezdésével összhangban.

90 Annak alapján, amire a felperes és a Bizottság hivatkozik, meg kell tehát állapítani, hogy az 1/2003 rendelet 9. cikke alapján elfogadott határozatnak nem lehet a célja vagy hatása az, hogy a 88. pontban kifejtettek szerinti kötelezettségvállalást kötelezővé tegyen olyan gazdasági szereplők számára, akik azt nem ajánlották fel, és akik nem vállalták annak teljesítését.

91 Egy ilyen lehetőség ugyanis ellentétes lenne az 1/2003 rendelet 9. cikkének, valamint (13) preambulumbekezdésének szövegével (lásd a fenti 35. pontot), amelyekből az következik, hogy a Bizottság által elfogadott kötelezettségvállalásokat azon vállalkozásokkal szemben kell kötelezővé tenni, amelyek azokat felajánlották. Ezt a megközelítést tükrözi az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel

kapcsolatos eljárások lefolytatására vonatkozó legjobb gyakorlatokról szóló bizottsági közlemény 115. pontja is. E pont szerint „[h]a a Bizottság elfogadja […] a kötelezettségvállalásokat, határozatot fogadhat el azok kötelezővé tételéről az eljárás alá vont felek számára”. Ugyanakkor kétségtelen, hogy a felperes – olyan harmadik személyként, amely nem kapott kifogásközlést – nem volt azon „eljárás alá vonva”, amelyet a Bizottság kizárólag a Paramounttal és a Sky-jal szemben indított. Következésképpen, amennyiben a kötelezettségvállalás olyan szerződéses rendelkezés alkalmazásának mellőzéséből áll, amely valamely harmadik személy számára biztosít jogokat, a Bizottság számára azon jogkör elismerése, hogy e harmadik személy számára kötelezővé teheti ezt a kötelezettségvállalást anélkül, hogy utóbbi azt felajánlotta volna, valamint anélkül, hogy a bizottsági eljárást vele szemben megindították volna, a szóban forgó piaci szereplő szerződéses szabadságába való indokolatlan beavatkozást jelentene, amely túlmutat az 1/2003 rendelet 9. cikkében foglalt rendelkezéseken.

92 Ezt a következtetést egyébként megerősíti az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel kapcsolatos eljárások lefolytatására vonatkozó legjobb gyakorlatokról szóló bizottsági közlemény 128. pontja, amely a következőképpen rendelkezik:

„A kötelezettségvállalásnak egyértelműnek és magában alkalmazhatónak kell lennie [azaz a végrehajtása nem függhet azon harmadik személyek szándékától, akiket a kötelezettségvállalások nem kötnek]. Ezenkívül, amennyiben a kötelezettségvállalásokat nem lehet végrehajtani harmadik felek beleegyezése nélkül (például, amikor egy harmadik fél, aki a kötelezettségvállalások alapján nem tekinthető megfelelő vásárlónak, elővásárlási joggal rendelkezik), akkor a vállalkozásnak megfelelő bizonyítékkal kell szolgálnia az adott harmadik fél hozzájárulásáról.”

93 Ebben az összefüggésben felmerül a kérdés, hogy a megtámadott határozat – figyelembe véve annak szövegét, valamint azt a jogi összefüggést, amelyben azt elfogadták – célja vagy hatása az-e, hogy a Paramount által ajánlott kötelezettségvállalás az 1/2003 rendelet 9. cikkének megsértésével olyan kötelezettségvállaláshoz hasonlít, amelyet a felperes ajánlott volna fel.

94 E tekintetben rá kell mutatni, hogy először is, a megtámadott határozat 1. cikke szerint az annak mellékletében bemutatott kötelezettségvállalások kötelezőek a Paramountra, valamint a jogutódaira és a leányvállalataira. A megtámadott határozatból tehát nem következik, hogy utóbbi bármilyen kötelezettséget előír a Paramount szerződő feleire, köztük a felperesre.

95 Másodszor az, hogy a Paramount általános jelleggel arra vállalt kötelezettséget, hogy nem tesz jogi lépéseket a műsorszolgáltatók azon kötelezettségének betartatása érdekében, hogy nem végezhetnek passzív értékesítéseket a kizárólagos területükön kívül, ahogyan azt a megtámadott határozat melléklete 2.2. pontjának a) alpontja előírja, automatikusan magában foglalja azt, hogy a Paramount többé már nem teljesíti az ezen értékesítések megtiltására vonatkozó kötelezettségét, ahogyan azt ugyanezen melléklet 2.2. pontjának b) alpontja előírja. Ugyanezen kötelezettségvállalás automatikusan azon szerződéses jog megkérdőjelezéséhez vezet, amellyel a Paramount szerződő feleinek minősülő műsorszolgáltatók a Paramounttal szemben rendelkeznek, és amely abban áll, hogy a Paramountnak mindegyikük számára feltétlen területi kizárólagosságot kell biztosítania az egyes fizetős televízió létrehozásáról szóló felhasználási szerződések tárgya tekintetében.

96 Ugyanakkor az ebben az összefüggésben felmerülő kérdés az, hogy ez az eredmény magából a megtámadott határozatból származik-e, amely esetben visszafordíthatatlan hatásról van szó azon harmadik személyek tekintetében, akik a kötelezővé tett kötelezettségvállalást nem ajánlották fel és nem is vállalták annak teljesítését, vagy – ahogyan arra a Bizottság hivatkozik – a Paramount azon nyilatkozata, hogy többé már nem tartja be a releváns rendelkezéseket, lényegében olyan aktus, amelyet ez utóbbi a saját kockázatára vállal, és semmiben nem érinti a szerződő feleinek azon lehetőségét, hogy a nemzeti bírósághoz forduljanak e rendelkezések betartatása érdekében, illetve hogy kártérítést kapjanak.

97 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1/2003 rendelet 16. cikkének (1) bekezdése szerint „[a]mennyiben a nemzeti bíróságok hoznak határozatot [az EUMSZ 101. cikk vagy az EUMSZ 102. cikk] hatálya alá tartozó olyan megállapodásokról, döntésekről vagy magatartásokról, amelyek már bizottsági határozat tárgyát képezik, nem hozhatnak a Bizottság által elfogadott határozattal ellentétes határozatot”.

98 Ugyanakkor az 1/2003 rendelet a (13) preambulumbekezdésében kifejti, hogy a kötelezettségvállalási határozatok „nem sértik a tagállamok versenyhatóságainak és bíróságainak azon jogkörét, hogy [azzal kapcsolatos megállapításokat tegyenek, hogy volt-e vagy fennáll-e jogsértés,] és döntsenek az ügyben”. Hasonlóképpen az 1/2003 rendelet (22) preambulumbekezdése kifejti, hogy „[a] Bizottság által elfogadott kötelezettségvállalási határozatok nem befolyásolják a tagállamok bíróságainak és versenyhatóságainak [az EUMSZ 101. cikk és EUMSZ 102. cikk] alkalmazására vonatkozó jogkörét”.

99 Ugyanis az 1/2003 rendelet 7. cikke alapján elfogadott határozatokkal ellentétben a kötelezettségvállalásokat az e rendelet 9. cikke alapján kötelezővé tevő határozat nem tartalmaz olyan indokokat, amelyek alapján a vizsgált magatartás az EUMSZ 101. cikk megsértésének minősül, és nem foglalja magában azt sem, hogy ez a magatartás ez utóbbi rendelkezés hatálya alá tartozik. Az 1/2003 rendelet 9. cikkét pergazdaságossági megfontolások ihlették, és célja a felek által felajánlott és a Bizottság által megfelelőnek ítélt kötelezettségvállalásokat kötelezővé nyilvánító határozatok elfogadása révén az EUM-Szerződésben foglalt versenyszabályok hatékony alkalmazásának biztosítása, annak érdekében, hogy a jogsértés hivatalos megállapítása révén történő intézkedés helyett gyors megoldást kínáljon a Bizottság által érzékelt, versennyel kapcsolatos problémákra. Ebben az összefüggésben a Bizottság szerepe arra korlátozódik, hogy az előzetes értékelése során azonosított problémák tükrében és az általa elérendő célokra tekintettel vizsgálja meg és adott esetben fogadja el az érintett vállalkozások által ajánlott kötelezettségvállalásokat (2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 38. és 40. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2017. november 23-i Gasorba és társai ítélet, C-547/16, EU:C:2017:891, 25. pont).

100 Ebből következik – ahogyan azt a Bizottság kifejti –, hogy amikor a megtámadott határozat a Paramount számára előírja, hogy többé ne tartsa be a releváns rendelkezéseket a szerződő feleivel fennálló kapcsolataiban, ez a kötelezettség semmiképpen nem befolyásolja a felperes keresetét elbíráló nemzeti bíróságok azon hatáskörét, hogy értékeljék azt, hogy ezek a rendelkezések ténylegesen ellentétesek-e az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésével, valamint hogy abból adott esetben levonják az ugyanezen cikk (2) bekezdése és a nemzeti jog értelmében a szükséges következtetéseket. Ebben az összefüggésben a megtámadott határozat legfeljebb annyiban befolyásolhatja a nemzeti bíróság értékelését, hogy olyan előzetes értékelést tartalmaz, amelyet ez utóbbi csak az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése tekintetében vizsgált megállapodás versenyellenes jellegére utaló valószínűsítő körülményként köteles figyelembe venni (2017. november 23-i Gasorba és társai ítélet, C-547/16, EU:C:2017:891, 27. és 29. pont). Ennélfogva a Bizottság által a versenyjog alapján lefolytatott azon értékelés, amely az 1/2003 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti határozatban jelenik meg, a rövidségére és előzetes jellegére figyelemmel végső soron nem akadályozhatja meg a nemzeti bíróságot abban, hogy ugyanabban az ügyben további vizsgálatok és alaposabb ellenőrzés nyomán részben vagy teljes egészében eltérő eredményre jusson (Kokott főtanácsnok Gasorba és társai ügyre vonatkozó indítványa, C-547/16, EU:C:2017:692, 33. és 35. pont).

101 Következésképpen az a tény, hogy a valamely vállalkozás által felajánlott egyedi kötelezettségvállalásokat a Bizottság kötelezővé nyilvánította, nem jelenti azt, hogy más vállalkozásoknak ne lenne lehetőségük e vállalkozással való kapcsolatukban esetleges jogaikat megvédeni (2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49. pont).

102 Ennek keretében, ha a nemzeti bíróság az elemzése alapján, illetve azt követően, hogy megvizsgálta az 1/2003 rendelet 15. és 16. cikkében biztosított lehetőségeket, úgy véli, hogy a releváns rendelkezések sértik az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését, anélkül hogy teljesítenék az ugyanezen cikk (3) bekezdésében foglalt feltételeket, meg kell állapítania e rendelkezéseknek az EUMSZ 101. cikk

(2) bekezdése szerinti semmisségét. Ugyanakkor, ha a nemzeti bíróság úgy véli, hogy a releváns rendelkezések nem sértik az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését, vagy hogy teljesítik az e cikk (3) bekezdésében foglalt feltételeket, adott esetben vizsgálnia kell az elé terjesztett kérelem megalapozottságát, mivel az EUMSZ 101. cikk nem akadályozza a releváns rendelkezések alkalmazását.

103 Ez utóbbi esetben, ha a nemzeti bíróság előtt lefolytatott eljárás eredménye alapján a Paramountnak meg kell szegnie a megtámadott határozat által kötelezővé tett kötelezettségvállalást, a Bizottság feladata lesz adott esetben az, hogy az 1/2003 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján a vizsgálatát újból megindítsa, amely esetben ezt az intézményt nem köti a nemzeti bíróság határozata (lásd ebben az értelemben: 2000. december 14-i Masterfoods és HB ítélet, C-344/98, EU:C:2000:689, 48. pont; 2014. november 25-i Orange kontra Bizottság ítélet, T-402/13, EU:T:2014:991, 27. pont).

104 Mindezek alapján azt kell megállapítani, hogy a megtámadott határozat nem befolyásolja a felperes számára fennálló azon lehetőséget, hogy a nemzeti bírósághoz forduljon a releváns rendelkezéseknek az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésével való összeegyeztethetőségének megállapítása, valamint annak érdekében, hogy a bíróság ebből a Paramount tekintetében levonja a nemzeti jog által előírt következtetéseket azon lehetőség kizárása nélkül, hogy elrendelje azokat az ideiglenes intézkedéseket, amelyek szükségesek annak érdekében, hogy megvédjék a felek érdekeit mindaddig, amíg ez a bíróság jogerős határozatot hoz (lásd ebben az értelemben: 2000. december 14-i Masterfoods és HB ítélet, C-344/98, EU:C:2000:689, 58. pont).

105 Hozzá kell tenni, hogy a felperes lényegében hasonló helyzetben lenne, ha a Paramount egy önálló, a Bizottság részéről mindenféle beavatkozást megelőzően folytatott elemzés alapján megállapította volna, hogy a releváns rendelkezések problematikusnak tűnhetnek az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésére tekintettel, és kijelentette volna az arra irányuló szándékát, hogy többé nem tartja be azokat, e tekintetben az EUMSZ 101. cikk (2) bekezdésére hivatkozva.

106 Következésképpen a megtámadott határozat elfogadásával a Bizottság a számára az 1/2003 rendelet 9. cikke által biztosított jogkörön belül járt el, és védelemben részesítette e rendelkezés célját, amelyet pergazdaságossági és perhatékonysági megfontolások ihlettek (lásd a fenti 99. pontot), anélkül hogy olyan módon érintette volna a felperes szerződéses vagy eljárási jogait, amely meghaladná az e célok eléréséhez szükséges mértéket.

107 Ebben az összefüggésben az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel kapcsolatos eljárások lefolytatására vonatkozó legjobb gyakorlatokról szóló bizottsági közlemény (lásd a fenti 92. pontot) 128. pontját nem úgy kell értelmezni, hogy az 1/2003 rendelet 9. cikke alapján elfogadott határozat, amely a valamely kötelezettségvállalást felajánló vállalkozás harmadik személyekkel szemben fennálló szerződéses kapcsolataira vonatkozik, önmagában hatást gyakorol e harmadik személyek szerződéses jogaira, hanem úgy, hogy ez egy olyan feltétel, amely a kötelezettségvállalás hatékonyságának biztosítására irányul annak érdekében, hogy azt a Bizottság elfogadja. Ennélfogva a 128. pont szóban forgó bizottsági közleménybe foglalásának nem célja és nem is hatása az, hogy a jelen ügybelihez hasonló esetben kizárja azt, hogy a Bizottság az e területen részére biztosított mérlegelési jogkör gyakorlása során elfogadja a Paramount azon kötelezettségvállalását, hogy a szerződő felek számára kijelenti az arra irányuló szándékát, hogy a releváns rendelkezéseket alkalmazhatatlanná teszi még akkor is, ha a felperes keresete alapján eljáró nemzeti bíróság számára továbbra is lehetséges marad annak megállapítása, hogy a szóban forgó rendelkezések nem sértik az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését.

108 Ebből következik, hogy a Bizottság – azáltal, hogy a Paramount számára kötelezővé tette a megtámadott határozat mellékletének 2.2. és 2.3. pontjában foglalt kötelezettségvállalásokat – nem lépte túl az 1/2003 rendelet 9. cikke által számára biztosított jogkört, és nem sértette meg az arányosság elvét e tekintetben, így az első jogalap második részét el kell utasítani.

A második, az 1/2003 rendelet 9. cikkének az előírt kötelezettségvállalásokat eloszlató aggályok beazonosítása tekintetében történő megsértésén alapuló jogalapról

109 A felperes, amelyet a Francia Köztársaság támogat, arra hivatkozik, hogy a Bizottság által elfogadott kötelezettségvállalások nem oszlatják el az ezen intézmény által végzett előzetes értékelés során a versennyel kapcsolatban kifejezett aggályokat. A megtámadott határozat célja különösen a Paramount és a Sky között létrejött, audiovizuális műveknek az Egyesült Királyságban, valamint Írországban történő közvetítéséről szóló megállapodások vizsgálata. Ugyanakkor a Bizottság kötelezővé tette az EGT egészére vonatkozó kötelezettségvállalásokat, és mindezt anélkül, hogy megvizsgálta volna az egyfelől a Paramount, másfelől pedig a Sky kivételével az EGT-ben működő műsorszolgáltatók között kötött megállapodásokat körülvevő jogi és gazdasági összefüggést. Abból az előfeltevésből kiindulva, hogy az egyesült királysági, valamint az írországi piaccal kapcsolatos valamennyi előzetes elemzés implicite extrapolálható a francia piacra – amelyre az elemzés nem terjedt ki –, a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amely téves jogalkalmazáshoz vezetett. Ráadásul a Bizottság ugyanazon követelményeket állapította meg a Sky-jal és a felperessel szemben, ugyanakkor e két műsorszolgáltatót nem azonos eljárási jogok illették meg, ami a felperes védelemhez való jogának megsértését eredményezi. A Bizottság megközelítése még inkább ellentmondásossá válik az Egyesült Királyságnak az EGT-ből való kilépését követően azokon a piacokon, amelyek tekintetében a Bizottság semmilyen előzetes elemzést nem végzett.

110 A felperes és a Francia Köztársaság hozzáteszik, hogy ebben az összefüggésben a Bizottságnak olyan eljárást kellett volna indítania, amely a Paramount által kötött valamennyi közvetítési megállapodásra kiterjed, és ennélfogva minden szerződő félnek biztosítania kellett volna azt a lehetőséget, hogy a kifogásközlésre válaszoljon. Ezenkívül, ugyanebben a gondolati sorrendben, a Bizottságnak a Paramount kötelezettségvállalásainak egy részét kellett volna kötelezővé nyilvánítania, és a Paramountra kellett volna bíznia azt, hogy a harmadik személyekkel szembeni kötelezettségeinek teljesítésével felhagyjon. Ebből következik, hogy a Bizottság – azáltal, hogy a felajánlott kötelezettségvállalásokat a Paramount valamennyi szerződéses kapcsolata tekintetében kötelezővé tette az EGT-ben – túllépte a hatásköreit, és ezáltal megsértette az 1/2003 rendelet 9. cikkét.

111 A Bizottság vitatja e jogalap megalapozottságát.

112 Ahogyan az a fenti 84. pontban megállapítást nyert, együttesen kell megvizsgálni a harmadik jogalap első része keretében bemutatott, az arányosság megsértésén alapuló érveket, valamint a második jogalap alátámasztása érdekében felhozott érveket. Ezek az érvek ugyanis mind arra a kérdésre vonatkoznak, hogy a megtámadott határozat elfogadásával a Bizottság aránytalanul vagy az általa felvetett, versennyel kapcsolatos aggályok jellege vagy földrajzi kiterjedése tekintetében indokolatlanul befolyásolta-e a felperes helyzetét.

113 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1/2003 rendelet 7. és 9. cikkében előírt mechanizmusok egyedi jellemzői és az e rendelet által e két rendelkezés tekintetében kínált intézkedési eszközök különbözőek, ami azt jelenti, hogy az arányosság elve tiszteletben tartásának biztosítására vonatkozóan a Bizottságra háruló kötelezettség terjedelme és tartalma eltérő aszerint, hogy azt e cikkek egyikének vagy másikának keretében vizsgáljuk (2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 38. pont).

114 Az 1/2003 rendelet 9. cikkének keretében az arányosság elvének a Bizottság általi alkalmazása főképp arra korlátozódik, hogy meggyőződjön arról, hogy a kérdéses kötelezettségvállalások eloszlatják azon aggályokat, amelyeket az érintett vállalkozásokkal közölt, valamint arról, hogy e vállalkozások nem ajánlottak fel az ezen aggályok eloszlatására ugyanúgy alkalmas, kevésbé terhes kötelezettségvállalásokat. Ebben az összefüggésben kell a Bizottságnak figyelembe vennie a harmadik személyek érdekeit, anélkül hogy keresnie kellene a számára felajánlott kötelezettségvállalásoknál kevésbé szigorú vagy enyhébb megoldásokat (2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41. és 61. pont).

115 Egyfelől azon vállalkozások, amelyek az 1/2003 rendelet 9. cikke alapján kötelezettségvállalást ajánlanak fel, tudatosan elfogadják, hogy engedményeik meghaladhatják azt, amit maga a Bizottság követelhetne meg tőlük egy, az e rendelet 7. cikkének megfelelően, alapos vizsgálatot követően elfogadandó határozatban. Viszont az e vállalkozásokkal szemben a Szerződés megsértése miatt indult eljárás befejezése lehetővé teszi számukra, hogy elkerüljék a versenyjog megsértésének megállapítását és a bírság esetleges kiszabását (2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 48. pont).

116 Másfelől – ahogyan az a fenti 101. pontban megállapítást nyert – az a tény, hogy a valamely vállalkozás által felajánlott egyedi kötelezettségvállalásokat a Bizottság kötelezővé nyilvánította, nem jelenti azt, hogy más vállalkozásoknak ne lenne lehetőségük e vállalkozással való kapcsolatukban esetleges jogaikat megvédeni (2010. június 29-i Bizottság kontra Alrosa ítélet, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49. pont). E tekintetben a megtámadott határozat által a felperessel szemben kifejtett hatásokkal kapcsolatos értékelésekből következik (lásd a fenti 85–104. pontot), hogy ez utóbbi a nemzeti bírósághoz fordulhat a releváns rendelkezéseknek az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésével való összeegyeztethetőségének megállapítása, valamint annak érdekében, hogy a bíróság ebből a Paramount tekintetében levonja a nemzeti jog által előírt következtetéseket azon lehetőség kizárása nélkül, hogy elrendelje azokat az ideiglenes intézkedéseket, amelyek szükségesek annak érdekében, hogy megvédjék a felek érdekeit mindaddig, amíg ez a bíróság jogerős határozatot hoz (lásd ebben az értelemben: 2000. december 14-i Masterfoods és HB ítélet, C-344/98, EU:C:2000:689, 58. pont).

117 Ebből következik, hogy a harmadik felek érdekeinek egy kötelezettségvállalási eljárás keretében történő figyelembevétele magában foglalja, hogy a felajánlott számos kötelezettségvállalás között, amelyek ugyanúgy alkalmasak a Bizottság által a versennyel kapcsolatban megfogalmazott aggályok eloszlatására, ez utóbbinak azt kell kötelezővé tennie, amely a határozat címzettje által történő végrehajtás során kevésbé lesz hatással rájuk.

118 Ugyanakkor a fenti 43–58. pontokban kifejtett körülményekből kitűnik, hogy a releváns rendelkezések jellegüknél fogva a nemzeti piacok felosztására irányulnak az EGT egészében anélkül, hogy a gazdasági és jogi összefüggésük lehetővé tenné annak megállapítását, hogy azok torzíthatják a versenyt. Következésképpen a Bizottság által megfogalmazott aggályok érvényesen vonatkoznak e földrajzi terület egészére, mivel a felajánlott és kötelezővé tett kötelezettségvállalások azokkal összhangban állnak, anélkül hogy a Bizottság köteles lenne az érintett nemzeti piacokat egyenként vizsgálni. A felperes által e tekintetben a második jogalap (lásd a fenti 109. pontot) és a harmadik jogalap keretében egyaránt előadott érvek (lásd a fenti 77. és 78. pontot) tehát nem relevánsak.

119 Másodszor, a jelen ügyben a Bizottságnak nem ajánlottak semmilyen olyan kötelezettségvállalást, amelyek ugyanúgy alkalmasak a Bizottság által a versennyel kapcsolatban megfogalmazott aggályok eloszlatására, és amelyek Paramount által történő végrehajtása kevésbé jár hatással a felperes tekintetében. Mindenesetre úgy tűnik, hogy egyik ilyen kötelezettségvállalás sem alkalmas ugyanúgy a Bizottság által a versennyel kapcsolatban megfogalmazott aggályok eloszlatására anélkül, hogy a Paramount számára előírja, hogy többé ne tartsa be a releváns rendelkezéseket.

120 Harmadszor, a fenti 57–69. pontban bemutatott okok miatt el kell utasítani azt az érvet, amely szerint a kötelezettségvállalások káros hatással járnak a kulturális sokféleségre az EGT egészében azon bevételkiesés miatt, amelyet a műsorszolgáltatók okozhatnak az európai filmgyártásnak.

121 Negyedszer, mivel a felperes, a Francia Köztársaság, az EFADs, a UPC és a C More Entertainment az érveikben implicit módon hivatkoztak arra, hogy a gyakorlatban leküzdhetetlen akadályok állnak fenn, amelyek megakadályozzák a határokon átnyúló műsorszolgáltatások nyújtását a francia piacon, meg kell állapítani, hogy nem szolgálnak semmilyen adattal, amely bizonyíthatná az ilyen körülmény fennállását. Ezenkívül az, hogy a 3. cikket belefoglalták a 2014. január 1-jei megállapodásba, különösen meggyőző valószínűsítő körülménynek minősül az ellenkezője vonatkozásában (lásd ebben az értelemben: 2016. január 20-i Toshiba Corporation kontra Bizottság ítélet, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 33. és 47. pont).

122 Ilyen feltételek mellett, ötödször, ugyancsak nem relevánsak a különösen azon alapuló érvek, hogy a felperes nem ugyanazon eljárási jogokkal rendelkezett, mint a Sky, valamint hogy az Egyesült Királyság Unióból való kilépése a küszöbön áll. Ugyanis a harmadik felek érdekeinek egy kötelezettségvállalási eljárás keretében történő figyelembevételének értelmét a fenti 115–117. pont mutatja be, így az azon alapuló érvet, hogy a felperes harmadik személyként korlátozott eljárási jogokkal rendelkezik, a fenti 119. pontban foglalt okok miatt el kell utasítani. Azon kifogást illetően, hogy az Egyesült Királyság Unióból való kilépése a küszöbön áll, elegendő emlékeztetni arra, hogy a releváns rendelkezések célja a nemzeti piacok felosztása az EGT egészében, így ez a kilépés mindenesetre nem érinti a Bizottság által megfogalmazott aggályok érvényességét (lásd a fenti 118. pontot).

123 A fenti megfontolásokból az következik, hogy a megtámadott határozat elfogadásával a Bizottság nem lépte túl az 1/2003 rendelet 9. cikke alapján rá ruházott hatásköröket, és nem sértette meg az arányosság elvét sem, ahogyan arra a felperes a harmadik jogalap első részében hivatkozik.

124 A második jogalapot, valamint a harmadik jogalap első részét tehát el kell utasítani.

A negyedik, a hatáskörrel való visszaélésen alapuló jogalapról

125 A felperes szerint az, hogy elfogadta az EGT egészére kiterjedő kötelezettségvállalásokat, amelyek nem oszlatták el a versennyel kapcsolatos aggályokat – ahogyan az a második jogalap keretében bemutatást nyert – magában foglalja azt, hogy a megtámadott határozatot jogellenes indokból fogadták el, ami ugyancsak hatáskörrel való visszaélésnek minősül. Ezenkívül a Bizottság az uniós jogalkotó helyébe lépett, amely az audiovizuális művek sugárzása során történő geofilterrel kapcsolatos kérdésben jár el, ezáltal pedig a Bizottság beavatkozott ez utóbbi hatáskörébe, előre eldöntve e kérdéseket. A jogalkotási folyamat menete, valamint a megtámadott határozat következményei – amelyek sokkal széleskörűbbek e megtámadott határozat céljához képest – arról tanúskodnak, hogy a Bizottság egy *de facto* szabályozást szándékozott előírni, előrevetítve a folyamatban lévő más vizsgálatok eredményeit is. A felperes egyébként azt kéri, hogy a Törvényszék hívja fel a Bizottságot arra, hogy közölje a megtámadott határozattal, valamint a szóban forgó jogalkotási folyamattal kapcsolatos előkészítő aktusokat annak érdekében, hogy a hatáskörrel való visszaélésre utaló komoly bizonyítékokat még inkább alátámasszák.

126 Az EFADs arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem tette közzé a felajánlott kötelezettségvállalások teljes változatát, és nem adott a kifogásközléshez való hozzáférést sem az érdekelt harmadik felek részére.

127 A Bizottság vitatja a negyedik jogalap megalapozottságát.

128 Emlékeztetni kell arra, hogy a hatáskörrel való visszaélés akkor áll fenn, ha valamely intézmény a hatáskörét kizárólag vagy legalább főként a hivatkozott céltól eltérő cél elérése, vagy az ügy körülményei esetére a Szerződés által kifejezetten előírt eljárás elkerülése érdekében gyakorolja (2007. január 25-i Dalmine kontra Bizottság ítélet, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 99. pont).

129 Ugyanakkor, ahogyan az a fenti 118. pontból következik, a felajánlott és kötelezővé tett kötelezettségvállalások eloszlatják a Bizottság által kifejezett, versennyel kapcsolatos aggályokat az EGT egésze tekintetében. Következésképpen téves előfeltevésen alapul a felperes azon érve, amely szerint a Bizottság hatáskörrel való visszaélést követett el, mivel a szóban forgó kötelezettségvállalások nem oszlatják el a kifejezett aggályokat.

130 A felperes azon egyéb érveit illetően, amelyek a jogalkotási folyamatba való állítólagos beavatkozáson alapulnak, meg kell állapítani, hogy az ilyen eljárás – ameddig nem vezet jogszabályszöveg elfogadásához – nem sérti az EUMSZ 101. cikk és az 1/2003 rendelet által a Bizottságra ruházott hatásköröket. Következésképpen az, hogy a Bizottság e jogköröket akként gyakorolta, hogy a

Paramount számára kötelezővé tette az általa felajánlott kötelezettségvállalásokat, miközben egy jogalkotási folyamat még zajlott olyan jogokkal kapcsolatban, mint amelyek a jelen ügyben is érintettek, nem alkalmas a hatáskörrel való visszaélés bizonyítására.

131 Végül meg kell állapítani, hogy az EFADs által a felajánlott kötelezettségvállalások közzétételére, valamint a kifogásközléshez való hozzáférésre vonatkozóan megfogalmazott kifogások valójában olyan jogalapok, amelyekre a felperes nem hivatkozott, és amelyeket tehát el kell utasítani mint elfogadhatatlanokat. Mindenesetre a vállalkozások, valamint az 1/2003 rendelet 27. cikkének (2) bekezdése szerinti érdekelt félnek nem minősülő egyéb szervezetek rendelkeznek az 1/2003 rendelet 27. cikkének (4) bekezdésében és a 773/2004 rendelet 13. cikkében előírt jogokkal, amelyeket a Bizottság a jelen ügyben tiszteletben tartott (lásd a fenti 4. és 5. pontot).

132 A negyedik jogalapot, valamint a keresetet tehát teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

133 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

134 Egyébként az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket, az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése alapján pedig a Törvényszék elrendelheti, hogy az (1) és a (2) bekezdésben nem említett beavatkozó felek maguk viseljék saját költségeiket.

135 A felperest, mivel pervesztes lett, kötelezni kell a Bizottság költségeinek viselésére azon költségek kivételével, amelyek a Francia Köztársaság, az EFADs, a UPC és a C More Entertainement beavatkozásával összefüggésben merültek fel, valamint a BEUC költségeinek viselésére ez utóbbiak kérelmeinek megfelelően.

136 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a Francia Köztársaság, az EFADs, a UPC és a C More Entertainement a saját költségeiken felül viselik a Bizottság részéről a beavatkozásukkal összefüggésben felmerült költségeket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Groupe Canal + SA a saját költségein felül viseli az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket azon költségek kivételével, amelyek a Francia Köztársaság, a European Film Agency Directors – EFADs, az Union des producteurs de cinéma (UPC), a C More Entertainement AB, valamint a Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) beavatkozásával összefüggésben merültek fel.

3) A Francia Köztársaság, az EFADs, a UPC és a C More Entertainement a saját költségein felül viseli a Bizottság részéről a beavatkozásukkal összefüggésben felmerült költségeket.

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. december 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások

i — A jelen szöveg 37., 43., 45., 46., 53., 56., 61., 62., 87., 100., 101., 103. és 116. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.